

Hồi 71

Đường Tận Lối Cùng

Vạn Dương Sơn Chủ Ứng Thành Luân cúi đầu xuống, chán nản vô cùng, vì sự tai biến đột ngột khiến cho y mất hết tinh thần chiến đấu.

Sự thật y chưa mất công lực ngay, thuốc độc Tản Công Tán này, cũng không phải là một thứ thuốc độc tuyệt đối không có cách cứu chữa, có thể kéo dài được bốn mươi chín ngày mới dần dần mất hết công lực. Nếu số hên trong thời gian bốn mươi chín ngày đó mà kiếm được thuốc giải độc, thì công lực vẫn chưa hoàn toàn mất hẳn. Sau khi giải hết thuốc độc Tản Công Tán đó rồi, vẫn còn hy vọng tu luyện lại võ công như trước, nhưng chỉ sợ trúng phải Tản Công Tán này rồi mà không hay cú vận công bừa đi sức thuốc càng chạy nhanh thêm như vậy càng không còn cách gì cứu chữa nữa. Lúc này tuy Thành Luân chưa mất hết công lực, nhưng y nhận thấy không còn dịp may nào để cho y được bảo tồn công lực vì y đã uống Kháng Nguyên Đơn rồi, hai thứ độc vật ấy gặp nhau, thì dù y không cần phải vận công lấy sức, sức thuốc của Tản Công Tán cũng tự nhiên lan tràn đi rất nhanh.

Thành Luân rất biết rõ phương thức ấy, nhưng tiếc thay y lại là người rất ác độc, không những không biết hối cải, trái lại trong người y còn khơi lên lửa hận thù rất mạnh nữa!

Y hận ông và cha mình lập độc kế hãm hại mình. Y không nghĩ kỹ, ông và cha của y làm như thế chính là để xếp đặt để cho y chết một cách êm đềm.

Ngoài ông và cha, y lại căm hận Nguyên Thông đã dùng cái hồ bao ấy ném cho y để y bị mắc hãm.

Đến lúc này y còn chưa chịu nhận lỗi, y cúi đầu suy nghĩ giây lát, lòng ác độc lại nổi lên, y quyết đấu chí mạng cùng Nguyên Thông, thà là cả hai cùng chết, chứ không để cho Nguyên Thông sống một mình.

Nguyên Thông là người rất nhân từ, thấy Thành Luân rầu rĩ cúi đầu xuống lại tưởng sau khi y xé cái hồ bao rồi đột nhiên nghĩ đến tình ông, cha năm xưa mà đã có lòng hối cải, lương tâm đang cắn rứt. Chàng có biết đâu Thành Luân lòng độc ác như rắn rít sài lang, không những không hối cải chút nào, trái lại y còn muốn giết chết chàng nữa.

Muốn thi hành lời hứa với quái nhân đầu to Viêm Phùng Dị và thêm bản tính nhân từ hiệp nghĩa, Nguyên Thông thấy Thành Luân nản chí như vậy cũng động lòng thương quyết tha cho y thoát chết.

Chàng nghĩ tới đó, giọng nói ôn hòa hẳn, từ từ tiến tới gần Thành Luân mỉm cười hỏi:

- Nếu lão tiền bối bằng lòng từ nay trở đi quy ẩn một nơi thì..

Tích Tố đột nhiên chạy ra ngăn cản:

- Nguyên đại ca chớ có khinh suất như thế, nhờ trúng phải quỷ kế của Ứng lão ma thì sao?

Nguyên Thông đang định cãi lại, thì Thành Luân đã giơ chuông lên phất một cái. Tờ giấy nhỏ của hồ bao bay thẳng tới trước Nguyên Thông, và y làm ra vẻ rầu rĩ đáp:

- Công lực của lão phu sắp tàn dần rồi, lão phu cũng không muốn tranh giành gì với người nữa. Bây giờ người muốn đối phó với lão phu như thế nào thì cứ việc ra tay đi.

Lời nói của y không có một chút nào nhu nhược hết.

Nguyên Thông nhặt tờ giấy lên xem, đọc xong chàng đưa cho Tích Tố.

Tuy Tích Tố biết Thành Luân chưa mất hết công lực, nhưng vì y đã nói trước, nên nàng không nghi ngờ mà lùi về phía sau.

Nguyên Thông vừa cười vừa nói:

- Lão tiền bối đã có hào khí coi chết là thường, sao không hỏi cải làm lại một người mới có hơn không?

Vạn Dương Sơn Chủ Ứng Thành Luân cúi đầu không nói năng gì, hình như cảm động và hổ thẹn sùng sùng vậy.

Nguyên Thông lại nói tiếp:

- Quý hồ lão tiền bối thật tâm hướng thiện, tiểu bối sẽ năn nỉ các người bị nạn hộ, yêu cầu họ cho lão tiền bối được mang công chuộc tội.

Thành Luân vẫn chưa nói gì, sắc mặt đã biến thành màu xanh thẫm. Y cố thổ hỗn hà hỗn hển, vừa run lẩy bẩy, vừa rên rĩ rằng:

- Đáng lẽ lão phu không nên uống hai viên Kháng Nguyên Đơn để đến nỗi tàn công và bị tàn phá nhanh hơn lúc thường thế này. Nếu tiểu hiệp có lòng nhân từ thì đừng để lão phu chịu đau khổ bởi sự tàn công mà giúp lão phu một tay, điểm vào Khí Môn và Huyền Cơ hai huyệt giáp hộ, để lão được rời khỏi trần gian một cách dễ chịu.

Giọng nói của y rất bi đát, nghe thật đáng thương!

Nguyên Thông mở to đôi mắt lên nhìn thẳng vào đối phương để xem xét.

Thành Luân rất khôn ngoan, lời nói của y rất hợp tình hợp lý. Y giả bộ rất khéo léo. Nguyên Thông sáng suốt như thế mà cũng không nhận ra được là y giả bộ, trừ phi bấy giờ chàng thăm mạch thì mới biết âm mưu quỷ kế của y. Nhưng sự thật không cho phép Nguyên Thông ngờ. Lúc ấy Thành Luân đã bắt đầu lăn lộn kêu gào, khiến ai trông thấy cũng phải động lòng thương.

Nguyên Thông nghiêng rặng, mím môi nói:

- Được, để tôi giúp cho lão tiền bối!

Nói xong, chàng liền co hai ngón tay trở và giữa lại khế búng ra hai luồng kinh lực vào hai yếu huyệt Khí Môn và Huyền Cơ của Thành Luân, y hơi rung động một chút thôi, chứ chưa tắt thở. Tuy kinh khí của chàng đã bắn trúng vào hai nơi đó rồi nhưng chỉ thấy Thành Luân mồm vẫn kêu la như cũ.

Nguyên Thông thấy vậy lại nhanh tay điểm vào năm huyệt nữa.

Ứng Thành Luân vẫn cố gắng chịu đựng.

Lúc ấy, hình như Thành Luân đã bót đầu với giọng run run kêu la:

- Lão phu mặc Tuần Nghệ Nhuyễn Giáp nên chỉ lực của thiếu hiệp khó mà qua được, phải cởi nhuyễn giáp ra mới được.

Nguyên Thông kêu ồ một tiếng, rồi lớn bước tiến tới gần. Thành Luân vẫn rên la không ngớt, nhưng trong lúc Nguyên Thông tiến đến, y đã ngấm ngầm rút một con dao găm ra cầm ở nơi tay trái. Thanh đoản kiếm đó đánh bằng một thứ sắt lạnh, chuyên phá kinh khí và có tẩm thuốc, ai bị đâm trúng thì không sao thoát chết được!

Thành Luân cười thềm và chờ đợi. Y nằm dưới đất nhìn, Nguyên Thông càng lúc càng tới gần và đã che lấp một bên tầm mắt của y.

Ứng Thành Luân bỗng kêu rú mấy tiếng, lăn lộn quay người lại. Tiếng kêu rú của y thảm khốc đến nỗi không ai nữa nghe.

Đàm Anh không sao nhìn được, lớn tiếng bảo:

- Nguyên đại ca còn không mau ra tay đi!

Thì ra Nguyên Thông càng tới gần càng lạnh lùng thêm, vì ngẫu nhiên chàng đã trông thấy sắc mặt thật của Thành Luân trong lúc giả bộ kêu la. Sắc mặt của y trong cái nham

hiếm còn có vẻ thích thú, sự phản thường không hợp lý ấy, khiến chàng phải nghĩ cách đối phó nên chần chừ chưa ra tay vội, vì thế mà Đàm Anh mới nóng lòng thúc giục.

Nguyên Thông nhìn Thành Luân mỉm cười tiến thêm một bước...

Thành Luân thấy Nguyên Thông cười một cách lạ lùng, y cũng giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng:

- Chẳng lẽ y đã nhận thấy sự giả dối của ta rồi chăng?

Y liền lẩn một vòng đến cạnh Nguyên Thông.

Đang lúc ấy, bỗng có bóng người thấp thoáng. Năm người nhảy ra, đến trước mặt Thành Luân nói với Nguyên Thông:

- Tuấn Nghê Nhuyễn Giáp là vật của hàn xá, xin thiếu hiệp để cho anh em chúng tôi lấy về, mong thiếu hiệp lượng thứ cho.

Nguyên Thông lui về phía sau một bước đáp:

- Tiểu bối xin tuân lệnh!

Nói xong, chàng vẫn phòng bị sợ Hoa Thị Ngũ Hùng bị tên ma đầu này ám hại.

Thành Luân thấy sắp thành công đến nơi, không ngờ lại có Hoa Thị Ngũ Hùng chen vào, y giận đến nghiến răng kêu "côm cốp", vội lộn một vòng đứng thẳng dậy vận Hàn Linh Âm Công ra đẩy Hoa Thị Ngũ Hùng bắn sang bên, rồi tay phải múa thanh đoản kiếm tẩm độc nhằm bụng dưới của Nguyên Thông đâm luôn.

Lúc ấy, hai người đứng cách nhau không đầy năm bước. Thành Luân chỉ cần giơ thẳng tay ra là đâm trúng bụng dưới chàng liền.

Nguyên Thông vận cương khí để hộ thân phòng bị từ trước, không ngờ Thành Luân chìa tay ra đã phá được cương khí và một luồng hơi âm hàn đã át tới người chàng.

Nếu để cho Thành Luân đâm trúng thì Nguyên Thông đành phải thí mạng với y. Hai người sẽ cùng toi mạng một lúc.

Nhưng Nguyên Thông dù sao công lực cũng cao tuyệt, trong lúc sinh tử chỉ cách nhau có mấy may ấy mà chàng không lúng túng chút nào. Chàng vội thót bụng xoay người và giơ tay nhằm cổ tay Thành Luân chém xuống. Thanh đoản kiếm của Thành Luân đã sắp đâm trúng vào bụng Nguyên Thông, thấy chàng vừa xoay người Thành Luân đã đưa ngang một nhát nên áo quần và da thịt của chàng đã bị cứa phải, máu tươi bắn tung ra.

Bụng Nguyên Thông bị rạch một đường ngang sâu chừng nửa phân, tuy chưa bị đâm sâu vào trong bụng, nhưng vẫn bị kinh hiểm khôn tả.

Nguyên Thông tức giận tột độ, lúc ấy tay chàng đã chộp được cổ tay Thành Luân, liền xoay mạnh một cái. Cánh tay của ma đầu đã bị hất bắn ra ngoài xa.

Thanh đoản kiếm rơi ngay xuống chân Nguyên Thông kêu lên "coong" một tiếng.

Nguyên Thông tức giận đến nỗi chỉ cười ha hả chứ không sao nói được nửa lời.

Tấn kịch kinh hiểm ấy từ lúc mở màn cho đến lúc hạ màn chỉ trong nháy mắt. Tiếp theo đó, tình thế hỗn loạn vô cùng. Bóng người thấp thoáng, Tích Tố và Đàm Anh phi thân tới đỡ Nguyên Thông, cả hai vội hỏi:

- Nguyên đại ca có sao không?

Nguyên Thông gượng cười, đáp:

- Trời không đến nỗi tuyệt tôi, nên chỉ bị thương ngoài da thôi, không nguy hiểm đến tính mạng gì cả.

Đàm Anh cả giận nói:

- Tên gian ác ấy đáng hận thật, không thể dung tha cho y được.

Nói xong, nàng nhảy xổ lại chỗ Thành Luân, Nguyên Thông thấy vậy vội quát:

- Tay phải của y đã gãy, và trong người bị trúng độc, y giờ bừa chân lực ra như thế, sức Kháng Nguyên Đơn sẽ hành hạ y, đó là trời quả báo khỏi cần Anh muội ra tay nữa. Chúng ta hãy cứu chữa mấy vị Hoa lão tiên bối đi.

Hoa Thị Ngũ Hùng vì không phòng bị mới bị Hàn Linh Âm Chưởng của Thành Luân chấn thương. Lúc ấy đang là mùa hè mà năm người bị giá lạnh đến run lấy bầy.

Nguyên Thông vội vận chưởng tiến lên vỗ vai mỗi người một chưởng, rồi dùng chân khí của bốn thân để đề hơi lạnh ấy xuống, xong chàng bảo họ tự lực vận công cứu chữa lấy.

Nguyên Thông vì phải dồn chân lực sang cho Hoa Thị Ngũ Hùng nên máu ở bụng chảy ra ướt cả áo. Thì ra chàng vì mãi lo cứu người mà quên cả việc cứu lấy mình.

Tích Tố thấy vậy hờn giận nói:

- Hà tất đại ca phải như thế.

Nói xong, nàng liền rịt thuốc băng bó cho chàng.

Thành Luân tuy bị Nguyên Thông bẻ gãy xương tay và bị hất bắn ra ngoài xa hơn trượng, nhưng lúc ấy sức thuốc Tản Công Tán vẫn chưa công hiệu, nên y định thần rồi cười ha hả như điên như khùng và nói:

- Tiểu tử họ Thẩm kia, người đừng có đắc chí vội, người có biết thanh đoản kiếm của lão phu lợi hại như thế nào không?

Nguyên Thông ngăn người ra hỏi:

- Dù con dao găm của người có phá nổi hộ thân cương khí của ta đi chăng nữa thì cũng chỉ làm sứt da ta thôi, chứ có lợi hại gì đâu?

Thành Luân lộ hết vẻ ác độc, đắc chí ra và nói:

- Thanh đoản kiếm của lão phu lợi hại ở chỗ có tẩm thuốc độc cực mạnh, hễ thấy máu là phong hầu ngay. Dù công lực của người có lợi hại đến đâu nó cũng từ từ dẫn người đến cái chết, không có thuốc nào cứu chữa được!

Nguyên Thông cả cười đáp:

- Ta tưởng lợi hại thế nào, thì ra chỉ có một thứ thuốc độc thôi. Nhưng người có biết ta đã uống thuốc độc của Tây Môn Báo rồi, trong có kháng độc tố, thì bất cứ thuốc độc nào cũng không làm nguy ta được.

Thành Luân nghe nói mới biết phen này lại công dã tràng xe cát. Y liền thở dài một tiếng và cúi đầu xuống, chán nản vô cùng, không nói năng gì nữa.

Y cũng biết sức thuốc Tản Công Tán sắp làm nguy đến nơi, lúc ấy sẽ đau đớn khôn tả. Y định đánh vỡ sọ mà chết, nằng vì phần không có can đảm, phần vì không còn hơi sức mà đánh nữa!

Sự hãi sợ trước thần chết, khiến y từ từ ngẩng đầu lên, chân tay mình mẩy run lẩy bẩy. Lúc này y không còn là một tên hào cường, kiêu ngạo vô cùng như trước nữa, mà y chỉ là một tiểu nhân sợ chết mà thôi.

Quần hùng thấy y hèn nhát như vậy, liền thốt ra những tiếng cười khinh thị.

Thế là không đầy nửa tiếng đồng hồ sau, Thành Luân đã quần quai trên mặt đất, một lúc sau y bỗng co rúm người tắt thở...

oOo

Ứng Thành Luân chết rồi, núi Vạn Dương lại yên tĩnh như xưa. Những người có thù với tên ma đầu ấy đều vui vẻ giải tán...

Sau khi rịt thuốc xong, Nguyên Thông lại khoẻ mạnh như thường, cùng Tích Tố với Đàm Anh theo Bốc Kính Thành, Võ Lâm Nhất Quái, Tăng Hoán Nhiên Vương Hoán trở về núi Lư Sơn. Tất nhiên Tăng Bật và Nhược Lan, đôi giai nhân ấy cũng theo về.

Một tháng sau trên Lư Sơn, quần hùng ở khắp nơi về tề tụ đầy đủ để dự lễ thành hôn của Thấm Nguyên Thông với hai nàng Tích Tố và Đàm Anh. Tăng Bật với Nhược Lan cũng kết hôn cùng một ngày.

· o **HẾT** o ·